

သိန်းမင်းစာပေ

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပျိုလှပျိုနိုးစေ

ရင်ခွင်နန်းဆီသို့

ပန်းချီဆွဲဆွဲဆွဲဆွဲ

အခန်း (၁)

ယွန်းဖြူသော်က အလုပ်တာဝန်တွေ ပြီးဆုံးပြီမို့ သူနာပြုအဆောင် ကိုပြန် ရေမိုးချိုး ပြင်ဆင်ပြီး အပြင် ထွက်ခဲ့သည်။ ။

ညဂျူတီက ထွက်သော်လည်း အဆောင်မှာ အနားမယူနိုင်သေးဘဲ နယ်ကို လူကြုံရှိပြီး ကြီးတော်ကို ပစ္စည်းဝယ်ထည့်ပေးရန် ဈေးသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းပါ။

မိဘများ ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် ကြီးတော်အပျိုကြီးက သူ့ကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့သည် မို့ ကျေးဇူး က ကြီးမားလှပါသည်။ ။

"ကြီးကြီးမေအတွက် စားစရာ သောက်စရာနဲ့ ဆေးဝါးတွေ ဝယ်ထည့်ပေးလိုက်မယ်"

ထိုသို့စိတ်ကူးပြီး ထွက်လာသည်။ ။

ဝယ်ချင်စရာရှိသည် တွေကို စိတ်ထဲက တွက်ရင်း ကားလမ်းကူးရန် လမ်းမရှင်းသေး၍ စောင့်ဆိုင်းနေ သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ကလေးငယ်တစ်ဦးက လက်ဆွဲထားသော ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့် လောက်ရှိသော မိန်းကလေး လက် ကနေ လက်လွှတ်ပြေးပြီး လမ်းကို ပြေးကူးသည် ကို မြင်ပြီး ယွန်းဖြူသော် အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။ ။

ထိုစဉ်မှာ ပင် အရှိန်မပြင်းသော ကားတစ်စီးက မောင်းနှင်လာရင်း ရုတ်တရက် ပြေးဝင်လာသော ကလေးကို တွေ့၍ ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်သည်။ ။

လက်ကျန်အရှိန်နှင့် ကလေးကိုထိပြီး ကလေးက လမ်းမပေါ် ခွေလဲသွားသည်။ ။ ကားပေါ်က အရပ်မြင့် မြင့်၊ ရုပ်ရည်ခန့်ခန့်သန့်သန့်နှင့် အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိမည့် သူက ကားပေါ်က အပြေးအလွှား ဆင်းလာသည်။ ။

ယွန်းဖြူသော်ကလည်း ထိုကလေးဆီကို ပြေးသွားရာ ယွန်းဖြူသော်က ကလေးရှေ့သို့ အလျင်ရောက်သည်။ ။

ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင် သတိမေ့လဲနေသော ကလေးကို ပွေ့ထူလိုက်သည်။ ။

"ဟာ... နေဦး၊ အရမ်းမလုပ်နဲ့။"

သူ့ကို အလောတကြီး အမိန့်ပေးနေသော ကားပေါ်က ဆင်းလာသူကို ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မ ညင်ညင်သာသာပဲ ကိုင်နေတာပါ။"

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ၊ ကျွန်တော်က ဆရာဝန်ပါ။ အရိုးတွေ ဘာတွေ ကျိုးသွားရင် အရမ်းထိခိုက်သွားမှာ စိုးလို့ ပါ။"

"ဪ... သူက ဆရာဝန်ကိုး။"

ယွန်းဖြူသော်က စိတ်ထဲက ထိုသို့ ကောက်ချက်ချရင်း ကလေးကို စမ်းသပ်နေပုံကို ကြည့်နေသည်။ ။

ကလေးနှင့် အတူ ပါလာသော မိန်းကလေးက တရှုပ်ရှုပ် ငိုကြွေးနေ

သည် ။

ထိုဆရာဝန်က စမ်းသပ်ကြည့်ပြီး ဘေးဆီက ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော သူများကို ကြည့်လိုက်သည် ။

"အရိုးကျိုးတာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဆေးရုံခေါ်သွားမယ်၊ မျက်မြင်သက်သေထဲက တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပေးနိုင်မလား"

"ကျွန်တော် လိုက်ပေးနိုင်ပါမယ် ဆရာ"

ကလေးဆီသို့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရောက်လာသော သူက ဝင်ပြော လိုက်သဖြင့် ယွန်းဖြူသော်က လိုက်ပေးမည်ဟု ပြောမည့် စကားကို မပြောတော့ပါ။

"ဒါဆို ကားပေါ်တက်ပါဗျာ၊ ဪ... ဟိုကလေးမလေး ဆေးရုံကို လိုက်ခဲ့ပါ"

"ကြောက်တယ် အီး... အီး... ဟီး ဖိုးတာလေး သေမှာ လား ဟင်"

"မသေပါဘူးကွယ်၊ ဆေးရုံရောက်ရင် ကောင်းသွားမှာ ပါ"

အမည်မသိ ဆရာဝန်က ချိုချိုသာသာ ချွေးသိပ်စကားကို ပြောလိုက် သည် ။

ယွန်းဖြူသော်က ဈေးသွားဝယ်ချင်နေ၍ မလိုက်သွားတော့ပါ။ ဆရာ ဝန်က ကလေးကိုပွေ့ချီပြီး သူ့ကား နှင့် ဆေးရုံသို့ ခေါ်သွားသည် ။ ကား မထွက်မီ လမ်းဘေးမှာ ရပ်နေသော ယွန်းဖြူသော်ထံသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး အပြုံးတစ်ပွင့် ပေးသွားသည် ။

အလွန်ခန့်ညားစွဲမက်စရာကောင်းသော သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ယွန်းဖြူသော်က ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"သူက ဆရာဝန်တဲ့ နာမည်တောင် မသိလိုက်ရဘူး"

"ဘယ်ဆေးရုံကလဲ မသိဘူး"

ယွန်းဖြူသော်က တွေးရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။ ကလေးကို တိုက်မိသွားသည့် အတွက် ဒေါက်တာရှင်းသန့် ကျော်က ကလေးအတွက် စိတ်ပူသွားသလို၊ ယာဉ်တိုက်မှု ဥပဒေကို ဖြေရှင်းရမှာ ကိုလည်း စိတ်ညစ်သွားသည် ။

သို့သော် လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရသော ယွန်းဖြူသော်ရဲ့ ပုံရိပ်က သူ့မျက်ဝန်းမှာ ထင်ဟပ်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည် ။

"အဲဒီအမျိုးသမီးက အတော်ကြည့်ကောင်းတယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲ မသိဘူး"

ယွန်းဖြူသော်ကို တွေးမိပြီး သတိမရသေးသော ကလေးကို ကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်နေသည် ။ ဆေးရုံဆီသို့ မောင်းပြီး ကလေးကို စစ်ဆေးကြည့်စေသည် ။

ဦးခေါင်းပေါက်ကို လေးချက်ချုပ်ရသည် ကလွဲပြီး ကြီးကြီးမားမား ထိခိုက်မှုမရှိသဖြင့် စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည် ။ ယာဉ်ထိန်းရဲတွေနှင့် ဖြေရှင်းပြီး ကလေးရဲ့ မိဘတွေနှင့် တွေ့ရန် စီစဉ်သည် ။

ဖိုးတာတွင် ဖခင်မရှိတော့ဘဲ၊ မိခင် ဒေါ်သောင်းသာ ရှိသည် ကို ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော်က သိလိုက်ရ သည် ။

ဖိုးတာလေးကို လိုလေသေးမရှိအောင် ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော်က စီစဉ်ပေးသည် ။ ဒေါ်သောင်းက လည်း အမှုကို ကျေအေးပေးသည် ။

မျက်မြင်သက်သေက အဖြစ်မှန်ကို ထွက်ပေးသဖြင့် ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော်အတွက် အခြေအနေက ကောင်းသွားသည် ။

ယွန်းဖြူသော်က ဝယ်ခြမ်းစရာရှိသည် များကို ဝယ်ခြမ်းပြီး လူကြိုအိမ်သို့ သွားပို့ပြီး အဆောင်ပြန်ခဲ့ သည် ။

ညဂျူတီ မဝင်မီ နားလိုက်သည် ။ တစ်ရေးတမော အိပ်ပြီးမှ ညဂျူတီကို ပြန်ဝင်သည် ။ ထဘီပြာ၊ အင်္ကျီ ဖြူဝတ်ထားပြီး ရှင်းသန့်သပ်ရပ်နေသော ယွန်းဖြူသော်က လှပဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသည် ။

ကလေးဆေးရုံတွင် ဂျူတီကျနေသဖြင့် အဆောင်ကနေ ဆေးရုံဆီသို့ လာခဲ့သည် ။ ကလေးဆောင် အတွင်းသို့ ဝင်ပြီးနေ့ ဆရာမနှင့် တာဝန်လွှဲပြောင်းစဉ် နေ့ဆရာမက သူ့ကို ပြောသည် ။

"မနက်က ဖိုးတာဆိုတဲ့ ကလေး ကားနဲ့ တိုက်မိပြီး ဆေးရုံရောက်လာတယ်"

"ဟုတ်လား ကလေးက ဘယ်အရွယ်လဲ"

"ငါးနှစ်လောက် ရှိမယ်"

"ဘယ်နားမှာ အက်ဆီးဒင့်က ဖြစ်တာလဲ"

"ဒီအနားမှာ ပဲ"

"ဟင်... အဲဒါဆို ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီကလေးကို တိုက်မိတာ ငါ မြင်တယ်၊ တိုက်လိုက်တဲ့ လူကိုယ်တိုင် ဆေးရုံကို လာပို့တာ မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော် ကိုယ်တိုင် ပို့တာပါ"

"ဟုတ်လား အဲဒီဆရာဝန်နာမည်က ရှင်းသန့်ကျော်ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ နင်နဲ့ တွေ့လိုက်လို့ လား"

"အင်းလေ ကလေးကို ငါက ကုမလို့ ၊ သူက ဆရာဝန်ဆိုပြီး သူ့ဘာသာ လုပ်သွားတော့ ဘေးက ကြည့် နေလိုက်တာပေါ့"

"ဒါနဲ့ နင်နဲ့ ဆရာက တွေ့ပြီးပြီပေါ့"

"အင်း... အဲဒီတုန်းက ခဏတွေ့လိုက်တာ"

"နင်... သူနာပြုဆိုတာ သူ သိသွားလား"

"ဟင့်အင်း... သူနဲ့ တခြားဘာစကားမှ မပြောဖြစ်ပါဘူး"

အေးအေးက ဂျူတီအထွက် မပြန်သေးဘဲ လေပေါ်နေပြန်သည်။ ။

"အဲဒါ ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော်က ဘယ်လို ပိုစတင်နဲ့ ရောက်လာသလဲ သိလား"

"ဟင့်အင်း"

"ဒီ ကလေးဆေးရုံက ဒီအဆောင်ကို ရောက်လာတာလေ"

"ဟင်... ဟုတ်လား"

ယွန်းဖြူသော် အလွန်အံ့ဩသွားသည်။ ။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ဆောင်တည်းမှာ တာဝန်ကျနေသည် ပဲ။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူနဲ့ ငါ အမြဲလို တွေ့နေရမှာ ပဲ"

အေးအေးက သူ ပြောချင်တာ ပြောဆိုလို့ ပြီးတော့ ပြန်သွားသည်။ ။
ယွန်းဖြူသော်က တာဝန်ကို လွှဲယူပြီး ဖိုးတာလေးရဲ့ အခြေအနေကို သိချင်သွားပြန်သည်။ ။

ဖိုးတာအနားတွင် စောင့်နေသော ဒေါ်သောင်းကို တွေ့လို့ မေးသည်

"အစ်မက ကလေးနဲ့ ဘာတော်လဲဟင်"

"ဖိုးတာနဲ့ အမေပါ"

"ဪ... ဟုတ်လား၊ ဖိုးတာလေး ဘာမှ ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ပါဘူး၊ အပေါ်ယံလေး ထိသွားတာပါ၊ အဲလိုဖြစ်တဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်မအနားမှာ ရှိပါတယ်"

"ဟုတ်လား ဆရာမရှိလားဟင်၊ ဖိုးတာက ဆွဲထားတာကို ရုန်းထွက်ပြီး ကားလမ်းဆီကို ပြေးသွားတာ လို့ ပြောတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ကားမောင်းသူဆီမှာ အပြစ်မရှိပါဘူး၊ ရုတ်တရက် ကလေးက အပြေးဝင် လာပြီး သူ အချိန်မီ ဘရိတ်အုပ်လိုက်လို့ ဒီလောက်ပဲ ထိသွားတာ"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အမှုကို ကျွန်မကပဲ စပြီး ကျေအေးလိုက်တာပါ၊ ကျွန်မ ကလေးရဲ့ အမှား ကြောင့် ဆရာကို ထိခိုက်မှာ မလိုလားပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဆရာကလဲ ကားကို ဖြည်းဖြည်းမောင်းလာတာပါ၊ ရုတ်တရက် ဝင်လာတော့ ဘရိတ်အုပ်ဆောင့် နည်းနည်းတော့ ထိတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမရယ်၊ ဆရာက သိပ်သဘောကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ သား စားသောက်ဖို့ ဝယ်ပေးထားတာတွေ မနည်းဘူး"

ဒေါ်သောင်းက ရှင်းသန့်ကျော် အကြောင်းပြောပြီး ကျေးဇူးတင်နေသည် ။

"ကလေးက သိပ်ငယ်သေးတော့ ကောင်းကောင်း မထိန်းနိုင်တဲ့ သူနဲ့ မလွှတ်ထားသင့်ဘူး"

"ဆရာမရယ်၊ ဒီလိုမှ မထားရင် မဖြစ်လို့ ပါ၊ ကျွန်မ အ လုပ်သွားရ တော့ ဒီလိုပဲ ကူညီကြည့်ပေးတဲ့ သူနဲ့ ပဲ ထားရတာပေါ့"

"ကလေး အဖေရောဟင်"

"သူ တစ်နှစ်သားလောက်တည်းက ဆုံးသွားတာပါ၊ ကျွန်မ ဒါကြောင့် အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ရတာ ပေါ့ကွယ်"

"ဪ... ဟုတ်လား၊ အစ်မက ပညာမတတ်ဘူးလေ လက်လုပ်လက်စားဆိုတော့ ကာယအားကိုးပြီး ငွေရှာရတာပေါ့ကွယ်၊ နေ့ဆို သူများ တွအိမ်မှာ အဝတ်လိုက်လျော်ပြီး သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပါတယ်ကွယ်"

"ဪ"

ဒေါ်သောင်းကို ကြည့်ပြီး ယွန်းဖြူသော်က စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည် ။

ဖိုးတာကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလိုက်သည် ။

"ကလေးက အခြေအနေကောင်းပါတယ်၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်ဆိုရင် ပွန်းပဲ့တာတွေ သက်သာပြီး ဆေးရုံ က ဆင်းရမှာ ပါ"

"အင်း... မြန်မြန်ဆင်းရမှ ဖြစ်မှာ ၊ အလုပ်ပျက်ရက်များ ရင် အလုပ်ရှင် ငြူစုမှာ စိုးရိမ်လို့ ပါ"

"ဆင်းရမှာ ပါ"

ယွန်းဖြူသော်က ဒေါ်သောင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်ခဲ့သည် ။ မနက်ပိုင်း ဆရာဝန်နှင့် အတူ ရောင်းလှည့်ရမည့် အချိန်က နီးကပ်

လာပါပြီ။

အခန်း (၂)

"ဆရာရှင်းသန့်ကျော် ရောက်နေပြီ၊ ရောင်းလှည့်တော့မယ်တဲ့ "

ထဘီနီ သူနာပြုဆရာမလေးက ရောက် လာပြီး ကြိုတင်အကြောင်းကြား၍ ၊ ယွန်းဖြူသော်က ရေးမှတ် ရန် ဖိုင်နှင့် ဘောပင်ကို ကိုင်ပြီး အသင့်စောင့်နေသည် ။

ဒေါက်တာရှင်းသန့်ကျော်က ရောက်လာသည် ။ ထဘီစိမ်း ဆရာမကြီးက သူတို့ ကို မိတ်ဆက်ပေးသည် ။

ယွန်းဖြူသော်ကို မြင်စဉ်ခိုက်မှာ ရှင်းသန့်ကျော်က မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ပ ငုံတက်သွားအောင်ပင် အံ့ဩသွား သည် ။

လျှပ်တစ်ပြက် တွေ့လိုက်ရပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ မှတ်မှတ်ရရဖြစ်သွား သော မိန်းကလေးသည် ဆေးရုံတစ်ရုံ တည်း အဆောင်တစ်ဆောင်တ ညည်း အတူတာဝန်ကျနေသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။

ပြီးတော့ ပို၍ အံ့ဩရသည် က လူချင်းမသိသေးသော်လည်း ယွန်းဖြူသော်ဆိုသော အမည်သည် သူနှင့် အလွန်ယဉ်ပါးနေသော အမည်ပါ။

သူ မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်နေသော မိန်းကလေးသည် ယွန်းဖြူသော် ဖြစ် နေသည့် အတွက် ရင်ထဲမှာ ကျင်ရ သွားသည် ။

"မိန်းကလေးရယ် မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ယွန်းဖြူသော် ဖြစ်နေတာလဲ

"

ရှင်းသန့်ကျော်က သူ့ကို တွေ့ဖူးပြီးသားဖြစ်ပေမဲ့ အမှတ်ရပုံမပေါ်၍
ယွန်းဖြူသော်ကလည်း အသာငြိမ် နေလိုက်သည်။ ။

"ရောင်းလှည့်ကြရအောင်"

ရှင်းသန့်ကျော်က သူနှင့် အတူလိုက်ပါမည့် ဆရာဝန်ပေါက်စတွေနှင့်
သူနာပြုတွေကို ပြောလိုက်ပြီး အားလုံး သူ့နောက်က လိုက်ပါလာကြသ
ည်။ ။

ထိခိုက်ရှနာသော ကလေးလူနာတွေကို ကြည့်ရင်းဖိုးတာ ခုတင်ဆီ
သို့ရောက်တော့ ရှင်းသန့်ကျော်က ဖိုးတာကို အထူးဂရုတစိုက်နှင့် ရင်းနှီး
စွာ ဆက်ဆံသည်။ ။

လူနာဆောင်က လူနာတွေအားလုံးကို ကြည့်ပြီး ရှင်းသန့်ကျော်က
သူ့ရဲ့ အခန်းကို ဝင်သည်။ ။

"ဆရာမ ခဏလာပါဦး"

ယွန်းဖြူသော်ကို ရှင်းသန့်ကျော်က သူ့အခန်းဝကနေ လှမ်းခေါ်သဖြ
င့် သူ့အခန်းထဲသို့ ယွန်းဖြူသော် လိုက်ပါသွားသည်။ ။

"ထိုင်ပါ"

သူ့ရဲ့ စားပွဲမျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ယွန်းဖြူသော်က ထိုင်လိုက်သည်။ ။
စေ့စေ့ကြည့်နေသော သူ့အကြည့်ကို ခံစားရင်း ရင်ထဲမှာ မငြိမ်မသက်
လှုပ်ရှားသွားသည်။ ။

"နပ်(စ်)မ မယွန်းဖြူသော်ဆိုတာ ဆရာမကိုး"

ရှင်းသန့်ကျော် ပြောလိုက်ပုံက ယွန်းဖြူသော်ကို
လူမမြင်ခင်ကတည်းက အမည်ကို သိကျွမ်းပြီးသားဆို တာ ပေါ်လွင်နေ
သည်။ ။

ဒါပေမဲ့ သူ့အကြည့်က ရင်းနှီးခင်မင်မှုမရှိဘဲ အလွန်စိမ်းနေသည် ဆို
တာ သိမြင်ရသည်။ ။

"ဆရာက ကျွန်မနာမည်ကို ကြိုပြီးသိနေလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် မကြာခဏပဲ ဒီနာမည်ကို ကြားရလို့ နာမည်ကိုတော့ ရ
င်းနှီးနေပါတယ်"

ဘယ်သူ့ဆီက ကြားလဲဟု မေးချင်သော်လည်း အခုမှ သိရသည် မို့ မ
မေးတော့ပါ။

"မနေ့က ဆရာမကို တွေ့လိုက်ပေမဲ့ ဘယ်သူမှန်းမသိလို့
စကားမပြောဖြစ်ဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူသွားတယ်"

ဖိုးတာအကြောင်းကိုပြောတော့ ရှင်းသန့်ကျော်ရဲ့ မျက်နှာက နူးညံ့
သွားသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"ဆရာမ ကျွန်တော့်ကို တစ်ခုကူညီပါ"

"ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဆရာ"

"သူ့အမေက ကလေးကို ထားပြီး အပြင်ထွက် အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆို
တာ သိပါတယ်၊ ဒါဆို ကလေးကို မထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့ သူ လက်ထဲမှာ အ
ပ်ပြီး ထားခဲ့တော့ အခုလို အန္တရာယ်နဲ့ ကြုံရတာပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ"

"သူတို့ အကြောင်း မသိခင်ကတော့ ကလေးကို ပစ်ထားရမလားဆိုပြီး ဒေါ်သောင်းကို စိတ်ဆိုးမိတယ်။ အကြောင်းစုံသိရတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ကိုယ်ခွဲမရှိတော့ ဒေါ်သောင်းခမျာ သနားစရာ ပါ"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ လည်း အဆင်ပြေ၊ ကျွန်တော်လဲ အဆင်ပြေမဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခု စဉ်းစား မိလို့ ဆရာမကို အကူအညီတောင်းမလို့ ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါဆရာ"

"ကျွန်တော်က နယ်က၊ အခုမှ ပြန်ပြောင်းလာတာပါ၊ ကျွန်တော်က တစ်ယောက်တည်းသမားဆိုတော့ အိမ်မှာ လူမရှိဘူး၊ အိမ်ရဲ့ သန့်ရှင်းရေး ချက်ပြုတ်ရေးအတွက် အလုပ်သမားတစ်ယောက် အမြန်လိုအပ်နေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါ်သောင်းကို ကျွန်တော့်အိမ်မှာ လုပ်စေချင်တယ်၊ သူတို့ သားအမိ နေဖို့ လဲ စီစဉ်ပေးပါမယ်၊ ဒေါ်သောင်း ကျွန်တော်ရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံနိုင်မလားလို့ ဆရာမက မေးပေးရင် သိပ်အဆင်ပြေမှာ ပါ"

"ဆရာ ဒီလို သူတို့ အတွက် စဉ်းစားပေးလို့ ကျွန်မ သိပ်ဝမ်းသာပါတယ်၊ စိတ်ချပါ ဆရာ ကျွန်မ မေး ပေးပါမယ်"

"ကျေးဇူးပဲ ဆရာမရယ်"

"ကျွန်မကို သွားခွင့်ပြုပါဦး"

ယွန်းဖြူသော်က ရှင်းသန့်ကျော်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး သူရဲ့ ရုံးခန်းကို ပြန်လာသည်။ ။ လူနာမှတ်တမ်းတွေကို ကြည့်ပြီး ရှင်းသန့်ကျော်က လူနာတစ်ဦးစီအတွက် ညွှန်ကြားခဲ့သည် များကို စတင်ဆောင်ရွက်လိုက်သည်။ ။

အားလပ်သည့် အချိန်ကျမှ ဖိုးတာရဲ့ ခုတင်ဆီကို သွားသည်။ ။ ဖိုးတာ အိပ်ပျော်နေသလို အိပ်ရေးပျက် သော် ဒေါ်သောင်းကလည်း ငိုက်မျဉ်းနေသည်။ ။

ခုတင်အနားဆီသို့ ယွန်းဖြူသော် လျှောက်လာသည့် ခြေသံကို ကြားပြီး ဒေါ်သောင်းက မျက်လုံးဖွင့် ကြည့်သည်။ ။

"ဒေါ်သောင်း စကားပြောချင်လို့ "

"ဟုတ်ကဲ့... ပြောပါ ဆရာမ"

"ဆရာ ရှင်းသန့်ကျော်က သူ့အိမ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖို့ လူလိုနေတယ်"

"ဟုတ်လား ဆရာမ"

"ဒေါ်သောင်း လုပ်ချင်တယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ပြောပေးမယ်၊ နေရေးထိုင်ရေးပါ သူ စီစဉ်ပေးမယ်"

"ဟုတ်လား ဆရာမ၊ ဒါဆို အဆင်ပြေလိုက်တာ၊ ကျွန်မကိုသာ လုပ်ပေးမယ်ဆိုရင် လုပ်ချင်ပါတယ်"

"ကောင်းပါပြီ၊ ကျွန်မ ပြောပေးမယ်နော်"

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မက ဖိုးတာလေး ပါလာမှာ ဆိုတော့ ကလေးနဲ့ ဆို ဖြစ်ပါ့မလား"

"အဲဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဒေါ်သောင်းမှာ ကလေးရှိမှန်းသိရက်နဲ့ အလှ

ပ်ပေးချင်လို့ ပါ"

"ဒါဆို ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာမရယ်"

"ဖိုးတာကို ခဏထားခဲ့ပြီး ကျွန်မနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့ပါ။ တစ်ခါတည်း ဆရာနဲ့ စကားပြောလို့ ရတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဒေါ်သောင်းက ယွန်းဖြူသော်ရဲ့ နောက်ကို လိုက်လာသည်။ ။

ယွန်းဖြူသော်က ရှင်းသန့်ကျော်ရဲ့ အခန်းထဲကို အလျင်ဝင်ပြီး သတင်းပို့သည်။ ။

"ဒေါ်သောင်းကို ကျွန်မ ခေါ်လာခဲ့ပါပြီ၊ ဆရာ့ဆီမှာ ဒေါ်သောင်းက အလုပ်လုပ်ဖို့ သဘောတူပါတယ်"

"ဟုတ်လား၊ သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မ ခေါ်လိုက်ပါ့မယ်"

ယွန်းဖြူသော်က ဒေါ်သောင်းကို အခန်းထဲ ခေါ်လိုက်သည်။ ။ ရှင်းသန့်ကျော်နှင့် ဒေါ်သောင်း ညှိနှိုင်းပြီး ဖိုးတာ ဆေးရုံက ဆင်းသည် နှင့် ရှင်းသန့်ကျော်ရဲ့ အိမ်ကိုပြောင်းရန် သဘောတူလိုက်သည်။ ။

ဒေါ်သောင်းက ရှင်းသန့်ကျော်ကို ကျေးဇူးအထပ်ထပ်တင်ပြီး ထိုင်ပြီးရှိခိုးမတတ်ပါပဲ။

"ဆောင်ရွက်ပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာမရယ်"

"အပန်းမကြီးပါဘူး ဆရာရယ်၊ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး"

ယွန်းဖြူသော်က နှုတ်ဆက်ပြီး ရှင်းသန့်ကျော်ရဲ့ အခန်းမှ ထွက်လာကာ လူနာဆောင်ကို တစ်ခေါက် ဝင်သည်။ ။

ရှင်းသန့်ကျော်သည် စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝ၊ ကူညီတတ်သူဆိုတာ သိရပြီး ကြည်နူးကျေနပ်နေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ ဆေးရုံကို သူနာပြုသင်တန်းသူ အချို့ရောက်လာသည်။ ။ ယွန်းဖြူသော်က ကလေးများ ဖျားနာဆောင်သို့ သွားကြည့်စဉ် သင်တန်းသူတွေထဲက တစ်ယောက်က သူ့အနားကို ရောက်လာသည်။ ။

"မမယွန်းဖြူ"

"ဟယ် မေလေး"

တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ရှစ်နှစ်လောက်တည်းက နောက် ဆုံး တွေ့ခဲ့ကြသော်လည်း သဲကုန်းမြို့တွင် ငယ်စဉ်က အတူနေခဲ့ကြသည် မို့ တရင်းတနှီးရှိပြီး မြင်သည်နှင့် မှတ်မိကြသည်။ ။

"မမယွန်းဖြူရယ် ကွဲသွားခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ မနည်းဘူးနော်"

"ဟုတ်ပါရဲ့၊ မေလေးတို့ ရန်ကုန် ပြောင်းသွားပြီတည်းက မတွေ့ဖြစ်တော့တာလေ"

"ဟုတ်ပါရဲ့ မမယွန်းဖြူရယ်"

"ဒေါ်လေး ဆုံးသွားတာကိုတော့ သဲကုန်းက လူတွေသိကြတယ်"

"ဟုတ်ပါတယ် မမယွန်းဖြူ မေမေ ဆုံးသွားတာ သုံးနှစ်ရှိပါပြီ"

"စိတ်မကောင်းပါဘူးကွယ်"

"အခု ညီမလေး ဖြိုးဖြိုးနဲ့ ကျွန်မပဲ ရှိတော့တယ်လေ"

"ဟုတ်တာပေါ့ ဖြိုးဖြိုးရော ဘယ်နှနှစ် ရှိနေပြီလဲ"

"မေလေးတို့ မှာ တိုက်ခန်းရှိတယ်လေ၊ အဲဒီဘေးက အခန်းက ခင်ပါတယ်၊ သူတို့ နဲ့ ပဲ ဖြိုးဖြိုးကို အပ် ထားလိုက်တာပါ"

"အင်းလေ ဖြိုးဖြိုးက ငယ်သေးတယ်နော်"

"အပ်ထားရတဲ့ အိမ်က မိသားစုများ တော့ အားနာတယ် မမယွန်းဖြူရယ်"

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဖြိုးဖြိုးကို ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မထားနိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် လေသားသမီးအရင်းလို မွေးစားချင်တဲ့ သူ ရှိရင် မွေးစားဖို့ ပေးချင်တယ်"

"မေလေးမှာ အဲလိုဆန္ဒရှိရင် မမယွန်းဖြူ တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပြုပြီး ကူညီပါနော်"

"ကောင်းပါပြီ၊ အကြောင်းကိစ္စရှိရင် မမယွန်းဖြူဆီကို လာနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမယွန်းဖြူ"

"အလုပ်တာဝန် ကိုယ်စီနှင့် မို့ နှုတ်ဆက်ပြီး လမ်းခွဲလိုက်သည် ။"
